

Nincs női hegy és férfi hegy – Erőss Zsolt egykori nagy hegymászó felesége után vallja ezt Csibi Márti is. A gyergyószentmiklósi kétgyerekes édesanya nem csupán hobbinak, inkább lételemének tartja a hegymászást, a hegyen való kirándulást. Hegymászonak nem nevezné azért magát, de szokott azon poénkodni, hogy mindig ő a legjobb nő a hegymászók között, ugyanis általában egyedülként képviseli a csapatban a szebbik nemet.

Bár eddig összesen tizenkét európai, afrikai, ázsiai ország „legtetején” volt már, járt hatezer méter fölött, sőt úgy érzi, hogy szervezete a magaslati levegőn működik legjobban, Csibi Márti mégsem nevezi magát hegymászonak. „Hegyen való kirándulás, így szoktam nevezni, mert szeretem járni a hegyeket, de szerintem a hegymászó kifejezés egy magasabb szint. Én nem vagyok profi. Nem az van, hogy folyamatosan csúcsokra készülök, edzek és csak ezt látom magam előtt. De mindig meghallom, hogy hív a hegy, és akkor muszáj menni, nem mondhatok nemet soha” – mondja magáról a 41 éves Márti, aki egyfajta lételemének tartja a hegymászást.

A hegyek találták meg őt

Székelyudvarhelyen a Benedek Elek Tanítóképzőben kezdett el hegyre járni, cserkész is volt, tanárai gyakran vitték kirándulni, végigjárták az erdélyi magas hegyeket először nyáron, aztán télen is. Mártiban pedig megmaradt a hegyek iránti vonzalom, bár úgy érzi, főleg az elején nem ő kereste a megmászni való magas hegyeket, hanem azok találták meg őt. „Nem az volt, hogy kinézek egy hegyet és készülök rá, hanem a lehetőségek jöttek velem szembe. Így jutottam el Afrika három legmagasabb csúcsára, és utána eljutottam az Aconcagauára is” – meséli Márti.

Hogy melyikre a legbüszkébb? Nincs ilyen. Mindenik cél nagyon egyedi és különleges volt számára. Márti szerint vannak magas és szép hegyek, sokszor a legmagasabbak közelében rengeteg szép hegy van, de mindenki a legmagasabbra próbál törni. „Az Elbruszon is két csúcs volt, az egyikem voltak hárman, a másikon háromszázan. A nem annyira népszerű, de nagyon szép hegyek talán közelebb állnak hozzám. Sokszor az jelenti számomra a hegy szépségét, hogy önmagam lehetek, hogy szabad lehetek. Egyedül lehetek ott, ahol lenni szeretek, nem kell megfelelni senkinek, csak magamnak. Az elvárásokat is magammal szemben támasztom. Nem egy olimpiai vagy versenysportág ez: nem én kell legyek a legjobb benne, hanem mindig az az egy ember, akit le kell győzzek, azaz aki tegnap voltam. Ennél többet soha nem kell tenni” – fejtette ki. Hozzáfűzte, szerencsére szervezete is jól alkalmazkodik a

Szoktunk is poénkodni a fiúkkal, hogy én vagyok a legjobb nő a csapatban, mert általában én vagyok az egyetlen, így nincs sok választási lehetőségünk.

FORRÁS: CSIBI MÁRTI

Meghallani a hegy hívását

magaslatához, sőt minél magasabbra megy, annál jobban van. Míg 800 méteren alacsony a vérnyomása, 6000 méteren tökéletes – neveti el.

A hátizsák nehezebb, mint az akklimatizálódás

S hogy milyen nőként a hegymászók között? Csibi Márti szerint elsősorban azt kell tisztázni, amit már Erőss Zsolt felesége, Sterczer Hilda is megfogalmazott, hogy nincs női hegy és férfi hegy. „A nők is ugyanúgy viszik a felszerelést, a közös felszerelés rájuk eső részét, és nem az van, hogy a pasik megpróbálnak kedveskedni, s minden csomagot felhordanak a hegyre, mert az lehetetlenség. A tisztálkodási dolgoknál megpróbálnak a kedvükben járni, hogy ha mondjuk túl drága az alaptábori fürdés, akkor esetleg lemondanak a mi javunkra, de ennél több kivételezés nincs. Szoktunk is poénkodni a fiúkkal, hogy én vagyok a legjobb nő a csapatban, mert általában én vagyok az egyetlen, így nincs sok választási lehetőségünk” – meséli Márti.

Megtudjuk, egy magaslati túrára az ő esetében is fontos a felkészülés, sőt talán még fontosabb. Egy nőnek talán még többet kell teljesítenie ahhoz, hogy csapattag lehessen, mert

ha a hegyek között nincs is nemi különbség, a női és férfiszervezet közötti különbség meglátszik. „Egy 80 kilós férfinak talán nem nagy gond egy húszkilós hátizsákot felvinni a hegyre, egy 60 kilós nőnek már keményebb munka. Engem mindig az tesz tönkre, ha nehéz a zsákom. Számomra a túra legnehezebb része nem az akklimatizálódás, nem az, hogy miként viselkedik a szervezetem hatezer méteren, hanem hogy a hátgerincem annyira nem bírja” – mutat rá. Márti felkészülése így abból szokott állni, hogy úszás, terepfutás és nagy hátizsák cipelése ki a Pricskére, Gyergyószentmiklós környékén ugyanis az a legmagasabb hegy. „Ez kilenc kilométer alatt van, és 700 méteres szintkülönbséget jelent. Ha ezt hetente egyszer lenyomom egy húszkilós zsákkal, az már pont jó arra, hogy hozzá szoktassam az izmaidat egy keményebb megerőltetéshez” – mondja Márti, aki fejben már egy 7000-es csúcs, a Lenin megmászására készül, de úgy érzi, ahhoz egy másfél éves felkészülésre van szüksége.

„Nem a hegy veszélyes, hanem a céltalanság”

A hegymászás veszélyeiről szólva Csibi Mártit mindig Erőss Zsolt szavai vi-

szikelőre. Ő ugyanis azt mondta, hogy nem a hegy veszélyes, hanem a céltalanság. „Én éreztem már úgy, hogy a hegyen nem vagyok biztonságban, és voltam úgy is, hogy vissza kellett forduljak a csúcs előtt 100 méterrel, de ez nem 100 méter szintkülönbséget, hanem 100 métert folyótávonban jelent. Egyszerűen azért kellett megfordulni, mert semmit nem láttunk. Nagyjából GPS-szel bemértük, hogy 100 méterre van a csúcs, de azt is tudtuk, hogy nem mehetünk tovább, mert különben most nem beszélgetnék” – meséli Márti, aki szerint a veszély ugyanúgy jelen van a hegyen, mint a hétköznapi életben is. „Akkor van veszély, ha nem méred fel jól az erődöt, hogy milyen eszközök állnak a rendelkezésedre, és ha nem tartod be az első szabályát a hegynek, az pedig az alázat. Ugyanakkor a születést és a halált nem mi határozzuk meg, az, hogy egy hegymászonak mikor kell továbblépni, nem biztos, hogy csak tőle függ. A baj sokszor megtörténik a mindennapi életben is: negyvenéves emberek kapnak szívinfarktust, de elüthet egy autó is. A hegymászás sem veszélyesebb, mint minden más az életben.”

SZÁSZ CS. EMESE